

ностъ. При все това въ душата му дълбоко се таеше отровна мжка, причинена отъ онова, което именно знаеше. Смъртта на даскалъ Димитъръ го мжчеше. Тетината смъртъ удвои страданието му. Но преди да се случи това двойно нещастие, въ душата му люта осойница бѣше свила гнѣздо: той не можеше да забрави онова, що бѣ сторила невѣстата му Наста. Той отмъсти на Дончо, както се следваше. Стрина Наста се бѣ искрено разкаяла. Гвоздея отъ сърцето му бѣше изваденъ, но тамъ зѣеше кървава рана. Никакъвъ лѣкъ не можеше да я излѣкува. Той се много мжчеше и за детето. Дали то не бѣше една голѣма лъжа между него и жена му? Дали то не бѣше тѣхенъ позоръ? Това съмнение, това раздвоение постоянно го разпъваше между омраза и любовъ. Какъ силно обичаше той нѣкога стрина Наста и детето! Когато узна всичко, той усети, че хубавото въ живота му е вече изчезнало. Пойното птиче отъ душата му е отлетѣло. Ако можеше да разлюби жена си и детето си, ако можеше да се откъсне отъ тѣхъ, той лесно би се успокоилъ, но не можеше. Това го тласна да се предаде на народното дѣло съ двойно усърдие. Така можеше да потуля огъня, който бѣха запалили въ сърцето му стрина Наста и Дончо. Нѣкаква празнота чувствуваше у себе си, която не го мжчеше само въ извънредни борби и усилия. Презъ почивкитѣ, които му бѣха толкова нуждни, осойницата почваше да го яде: не му даваше покой нито за мигъ.

Най-после дружината стигна въ Кочовото селище. Радостта на семейството бѣше голѣма. Отдавна Кочовитѣ синове не бѣха си идвали, та сега женитѣ и децата ги гледаха продължително като записани.

Мина първата радостъ, разшетаха се женитѣ, а Кочо се изправи предъ чичо Стоименъ и шепнишкомъ тѣй му заговори:

— Вие донесохте въ кжщата ми голѣмо щастие. Ние сме като пияни. Но трѣба да ти кажа, че днесъ преди обѣдъ Колаасж (капитанъ) Селимъ пратилъ човѣкъ да ми обади да приготвя тая вечеръ за него и за аскера му мѣсто и ве-